

Mt 18, 21-36
O nemilosrdném služebníkovi
O Odpuštění a spojování

1. čtení: Jan 1, 29-36 Beránek Boží

Kázání: Mt 18,21-35 Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: "Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?" Ježíš mu na to odpověděl: "Právím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesát sedmkrát." "S královstvím nebeským je to tak, jako když se jeden král rozhodl vyžádat účty od svých služebníků. ...

Bratři a sestry,

tomuhle příběhu asi rozumíme. A naše křesťanské cítění se zhrozí nad tou tvrdostí. Ten, který zažil takovou milost není schopen milosti ani za mák. A tak to dobře dopadlo. Ještě že přišli ti spoluslužebníci a tomu králi to řekli. A ten zloun skončil ve vězení. Protože taková nelidskost. Dobře to dopadlo. Uf. Jenže ono to dobře nedopadlo. Vlastně je to tragédie. Na začátku ta situace nevypadá dobře. Králi chybí v rozpočtu asi 120 mld.(obrana, zemědělství a zdravotnictví) 1 člověk je za to zodpovědný. Jak se asi cítil? Přijde se na to? Jiný člověk dluží 40 tis. Když dá měsíčně z platu 3,5 tis, za rok má pokoj. A nebo sáhne do úspor. A nebo prodá auto. Trochu to otravuje rodinný rozpočet. Pak přichází první krize. Velká. Ten ministr financí, jeho žena a jeho děti budou prodáni do otroctví. Konec. Konec celé rodiny. Už je nikdy neuvidí. A dožije jako otrok s vědomím, že jeho žena i děti prožijí celý život v otroctví. A pak přijde ten zázrak. Král se asi zbláznil. Ne jenom že je neprodá, on to vůbec nebude řešit. Nic. Žádný podvod, žádné vězení, žádné shánění peněz, rodina v pořádku. Zázrak. Ten král to všechno odpustil. Dobře, asi jsem ztratil práci. Najdu si jinou. Hlavně, že je rodina v bezpečí. Ten člověk se znovu narodil.

Druhá krize. Malá. Těch 40 tis. Naval je zpátky. Dobře, počkej, seženu. Domluvíme se na splátkovém kalendáři, nebo vyberu stavebko, dobře, prodám auto. Prosím, počkej, měj se mnou strpení a všechno ti to vrátím. Ta samá slova, která před tím řekl on sám králi. Ale teď dávají smysl. Pro 40 tis se nestřílí.

Přesně v tuhle chvíli se rozhoduje. Tohle je ten okamžik. Počká? Bude mít strpení? Všimněte si, on ten dluh nemusí odpustit. Stačí počkat. Rok? Týden? Možná jeden den. A všichni budou šťastní. Všechno dobře dopadne. A ono ne. Konec je jiný. Všechno dopadne špatně. Spousta zničených životů a naštvaný král. Nejspíš taky konec milostí pro ostatní.

Co se pokazilo? Kde se stala chyba? Ten král to vysloví. „Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?“ To, co měl ten člověk udělat bylo, že si to měl spojit. Že totiž ty dvě věci patří dohromady. Patří k sobě. Můj dluh vůči králi a dluh člověka vůči mně. Jenže on si to nespojil.

Proč taky? Miliardy, to je něco jiného než 40 tis. To se přece řeší úplně jinak, na úplně jiné úrovni. To je přece jasný, že nemůžu vrátit 120 mld ale že ty musíš vrátit 40 tis. To k sobě nepatří. A ono jo. Právě že to není něco jiného. Z pohledu krále to právě k sobě patří.

Smysl toho příběhu? To, co já prožívám vůči Bohu a to, co prožívám vůči lidem, to patří k sobě. To není něco jiného. To, jak já zklamávám Boha a jeho důvěru ve mně a jeho nároky lásky ke mně, to je úplně to samé, jako mě štve manželka, jako mě neposlouchají děti, jako když naštvou soused nebo lidi v práci. To patří k sobě. Je to to samý. Bůh mi odpustil a odpouští a ještě toho hrozně moc odpustí. Je to tak. To su holt já. A nebo by mě musel zabít. A tak já jsem odpustil, odpouštím a budu

odpouštět. To jsou holt lidi. Bůh odpouští v té bláhové naději, že mě tím třeba promění. A ono dost často ne. Dál dělám ty samé chyby a blbosti. Já odpouštím v té bláhové naději, že to třeba toho druhého promění. A ono dost často ne. Je to to samý.

Bratři a sestry, tohle je křesťanská víra.

Ale mluvím o tom ještě z jednoho důvodu. Má být kázání aktuální? Včera byly tři králové. Za pět dnů bude první kolo prezidentských voleb. To s těma třema králema asi chápete, že o tom mluvím. To je něco křesťanského. I když podle evangelia se nejmenovali Kašpar, Melichar ani Baltazar, nebyli tři a ani to nebyli králové. Ale nějak to s křesťanstvím souvisí. Byli včera u vás? Dali jste jim něco? Nebylo to pro ně. Dobře, jestli jste jim dali kromě peněz i čokoládu, ta pro ně byla. Ale ty peníze byly pro IMY a pro domácí hospic Jordán. Chodil jsem s nimi. Dělal jsem doprovod třem malým králům. A několikrát se stalo, že se otevřeli dveře nebo okno, děti začali zpívat „My třííí králóóóvé...“ a ozvalo se něco jako chrchlblebleble a dveře anebo okno se zavřelo. Co? Neměli náladu, neměli peníze, v televizi zrovna běželo to nejdůležitější? A děti pokaždé přestaly zpívat a nastalo trapné ticho. Co udělat? Co jim říci? Měl jsem sto chutí A ono to k sobě patří. To, jak já na Boha kašlu já a jak oni kašlou na to dobré, o co se snažím já...a Bohu dík i děti. A Bohu žel i děti. Chápete. To je hezká ilustrace toho podobenství.

A co ty volby? Víím, že některé z nás to trápí, některým je to jedno. Může farář mluvit v kostele z kazatelny o politice? O volbách? Patří to sem? Patří to do křesťanského života, dotýká se to víry? Patří politika a víra k sobě? Nebo je to něco úplně jiného? Patří. Právě že patří. A čert vem můj názor. Čtete Bibli. Byli Vánoce. Vííte čím začíná v evangeliu to vyprávění o narození Krista? Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu.

Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Za dnů judského krále Heroda. A další kapitola: V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v galileji vládl Herodes, jeho bratr Filip na území Itureje a Trachonitidy a Lyzaniás v Abiléně, za nejvyššího velekněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. To není jenom časový údaj. To je politické zhodnocení situace. O ty lidi a o jejich politiku v evangeliu půjde. Politiku Heroda zaplatí životem betlémská nemluvňata, politiku Heroda zaplatí životem Jan Křtitel a politiku Piláta, Annáše a Kaifáše zaplatí životem Ježíš Kristus.

Tak se prosím nenechte ukecat žádným farářem, že víra a politika k sobě nepatří. Že je to něco jiného. Není.

Budeme mít možnost vybrat prezidenta. Jak, podle čeho? Koho volit? Pragmaticky, realisticky, ...nebo podle nároků víry, podle Božích nároků na člověka? Taky se z toho nepodělat. Není to jednoduché. Vybrat si manželku taky ne.

Za Boha jsme si zvolili Beránka Božího.

Jestli je naše víra pouze věcí kostela a našeho vztahu s Bohem, pardon, ale to není skutečná víra. Bůh této víry není skutečný. Až tam, kde zjistím, že lidé kolem mě a se mnou a proti mně a Bůh kolem mě a se mnou a taky proti mně, že to k sobě patří, že to je jeden svět, tam se děje skutečná víra.